

De dictatuur van de PvdA

Door Kees van Oosten op do, 17/09/2009 - 13:11

Tijdens de collectivisatie onder Joseph Stalin werden boeren eenvoudig van hun land gezet. Zonder vergoeding. In dictatoriaal geregeerde landen is dat gewoon. Of de van hun bestaansmiddelen beroofde boeren vervolgens creperen, telt niet. Het individu is niets, de staat is alles. Zo ging dat onder Stalin. Zo gaat dat ook onder de Utrechtse wethouder Harrie Bosch (PvdA). Lees en huiver.

Wat de democratische rechtsstaat onderscheidt van de dictatuur is eerbied voor de rechten van de mens. Dat houdt onder meer in dat kosten die in het algemeen belang moeten worden gemaakt, niet mogen worden afgewenteld op een enkeling. “Egalité devant les charges publiques” heet dat in juridische vaktaal. Als de stad uitgebreid wordt en een boer moet zijn bedrijf op die plaats beëindigen, dan behoort hij genoeg geld te krijgen om ergens anders weer te beginnen. Ook als hij de grond alleen maar in pacht heeft.

Autodemontagebedrijf Van Maanen huurt sinds 1960 een stuk grond van de gemeente Utrecht. Van Maanen moet plaatsmaken voor het Leidsche Rijn Centrum. Volgens wethouder Bosch echter, moet Van Maanen gewoon wegwezen. Hij kan bij wijze van 'coulance' een oprotpremie krijgen als hij gauw zijn biesen pakt en anders krijgt hij niets. Bosch voelt niet de plicht om Van Maanen aan een andere plek te helpen of te compenseren. Van Maanen gaat kapot, maar dat is niet anders.

Griezelig is het te zien hoe planmatig Bosch de zaken aanpakt. Eerst worden tegen Van Maanen drie juridische procedures aangespannen. Hij wordt gedagvaard omdat het bedrijf sinds 1960 gebruik zou maken van de grond zonder huurovereenkomst, hij wordt gedagvaard in een procedure om de huurovereenkomst te ontbinden en de gemeente neemt een besluit tot bestuursdwang met het argument dat het sinds 1960 ter plaatse gevestigde bedrijf illegaal zou zijn, want in strijd met naderhand vastgestelde bestemmingsplannen. Van Maanen loopt leeg op advocatenkosten en krijgt op 22 november 2008 zijn eerste hartaanval.

Stadsadvocaat Tomlow mag het beulswerk doen, zodat Bosch de rol kan spelen van die vriendelijke wethouder van die sociale PvdA. Als Van Maanen de wanhoop nabij is en gek wordt van al die procedures, komt Bosch hem opzoeken. Hij stelt Van Maanen voor om de kwestie in der minne te regelen. “Samen komen wij er echt wel uit”, belooft Bosch hem, terwijl hij Van Maanen eerst met drie juridische procedures het pistool op de borst heeft gezet. Op 14 september 2009 vindt er op voorstel van Bosch een 'minnelijk gesprek' plaats. Van Maanen heeft door een taxateur laten uitrekenen hoeveel hij nodig heeft om zijn bedrijf ergens anders voort te zetten: 720.000 euro.

Projectleider Aagje Loef mag de boodschap van wethouder Bosch overbrengen. En die boodschap is dat de gemeente helemaal niet van plan is om schade te vergoeden. Hij kan, als hij snel beslist, een oprotpremie krijgen waar hij de advocaten- en liquidatiekosten van kan betalen. Het bedrijf is zijn pensioen en dat is hij dus ook kwijt.

Uit interne mailtjes met PvdA-raadsleden Beerlage en Engberts blijkt dat de fractie precies weet hoe Bosch Van Maanen te grazen neemt, maar hem zijn gang laat gaan. De ambtenaren Aagje Loef, E. Vugts en R. de Klerk 'doen hun plicht'. Sterker nog, die lijken het een sport te vinden om zo hard mogelijk te onderhandelen. Dat komt hun carrière ten goede. Ook Stalin kon zijn misdaden niet begaan zonder de steun van zijn partij en zonder de hulp van toegewijde ambtenaren.